

(דף מ"ט) א"ר אילעא שני תלמידי
 חכמים הדרין בעיר
 אחת ואינן נוחין זה לזה בהלכה
 אחד מת ואחד גולה שנאמר לנו
 שמה רוצח אשר ירצח את רעהו
 בבלי דעת ואין דעת אלא תורה
 שנאמר וכו' פירש"י אחד מת ע"י
 חבירו שהרגו בשוגג, וזה גולה לערי
 מקלט, ואם אין כאן מיתה סימן למיתה
 יש וסימן לגלות שאחד מת ואחד גולה.
 ורבים מקשים על אריכות לשון רש"י,
 ונ"ל ליישב בפשיטות דכוונת רש"י דפשוט
 לשון הגמ' שהשת"עו דרשתם זאת מפ'
 אשר ירצח את רעהו וגו' שדרשה זאת
 הוא פשוטו של מקרא והעונש מבואר
 בכתוב כלומר לנים שמה רוצח ואיזה
 רוצח אשר ירצח את רעהו בשוגג בעבור
 שלא הי' נוחים בדעת של תורה, ולפ"ז
 תקשי תינח בזמן שבהמ"ק הי' קיים והי'
 נוהג דין ערי מקלט. אבל איך יתקיים
 עונש זה כהיום, שאין כאן דיני נפשות
 ודיני גלות. ועוד הרי אנו רואין דבר
 זה בחוש שבכמה מקומות נמלאו כאלו
 ואין מתקיים העונש הזה, וזה שבא רש"י
 לתרץ שאם אין כאן מיתה וגלות ממש
 סימן לזה יש והיינו עפ"י מאמרם ז"ל
 בגדרים ארבעה חשובים כמתים עני
 ומלירע וסומא ומי שאין לו בנים, ואלה
 העונשים סימן למיתה וכן הגם שבזה"ז
 אין ערי מקלט להיות גולה שם יש סימן
 לגלות דהיינו שגולה להיות נודד ללחם
 איו או שנווד מפני אימת מלכות וכדומה
 והיא

והיא ע"ד שאמרו חז"ל אעפ"י שבטלו ד'
מיטות דין ד' מיטות לא בטלו וכן ה"ל בכידן זס
אחר כעכש בעוכש הדומה למיתה ואחד גולה
ממקומו סימן לגלות כ"ל, וזה מה שכיון
כש"י בזה כן כ"ל :